

"Quina diferència hi ha entre un manament i una paraula?"

Dv, 22/06/2018 per Papa Francesc
[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 20 de juny 2018

Salutació als malalts a l'Aula Pau VI

Bon dia!

Gràcies per aquesta visita. Abans d'anar a la Plaça, us he volgut saludar. Vosaltres seguireu en la pantalla l'Audiència de la Plaça; estarem tot units. Gràcies per aquesta visita. Us asseguro que reso per vosaltres i us demano que pregueu per mi. Ara us invito a resar junts el Déu vos salve, Maria.

Recita Déu vos salve, Maria

Benedicció

CATEQUESI DEL SANT PARE

Catequesi sobre el Manaments.

2: "Deu Paraules" per viure l'Aliança

Estimats germans i germanes, bon dia!

Aquesta audiència es realitza en dos llocs: nosaltres, aquí, a la plaça, i a l'Aula Pau VI hi ha més de 200 malalts que segueixen l'audiència en la pantalla. Tots junts formem una comunitat. Saludem amb aplaudiments els que són a l'Aula.

[El dimecres passat](#) vàrem començar un nou cicle de catequesis sobre els manaments. Vàrem veure que el Senyor Jesús no ha vingut a abolir la Llei sinó a complir-la. Però hauríem d'entendre millor aquesta perspectiva.

A la Bíblia els manaments no tenen vida per ells mateixos, sinó que formen part d'una relació, una relació. El Senyor Jesús no ha vingut a abolir la Llei, sinó a completar-la. I hi ha aquesta relació de l'Aliança [\[1\]](#) entre Déu i el seu Poble. Al començament del capítol 20 del llibre de l'Èxode llegim - i això és important - : «Déu va pronunciar totes aquestes paraules» (v. 1).

Sembla un començament com qualsevol altre, però en la Bíblia no hi ha res perquè sí. El text no diu: "Déu va pronunciar aquests manaments", sinó «aquestes paraules». La tradició jueva sempre anomenarà el Decàleg "les deu Paraules". La paraula "decàleg" vol dir només això. [\[2\]](#) No obstant això estan en forma de lleis, objectivament són manaments. Per què, doncs, l'Autor sagrat utilitza el terme "deu paraules"? Per què? Per què no diu "deu manaments"?

Quina diferència hi ha entre un manament i una paraula? El manament és una comunicació que no requereix diàleg. La paraula, en canvi, és el mitjà essencial de la relació com a diàleg. Déu Pare crea mitjançant la seva paraula, i el seu Fill és la Paraula feta carn. L'amor es nodreix amb paraules, i també ho fa l'educació o la col·laboració. Dues persones que no s'estimen, no poden comunicar-se. Quan algú parla al nostre cor, la nostra soledat s'acaba. Rep una paraula, hi ha comunicació i els manaments són paraules de Déu: Déu es comunica amb aquestes deu Paraules, i espera la nostra resposta.

Una cosa és rebre una ordre, una altra cosa és percebre que algú intenta parlar amb nosaltres. Un diàleg és molt més que la comunicació d'una veritat. Jo us puc dir: "Avui és l'últim dia de la primavera, primavera calorosa, però avui és l'últim dia". Aquesta és una veritat, no és un diàleg. Però si jo us dic: "Què penseu d'aquesta primavera?", començo un diàleg. Els manaments són un diàleg. La comunicació es realitza pel plaer de parlar i pel bé concret que es comunica entre els que es volen estimar a través de les paraules. És un bé que no consisteix en coses, sinó en les mateixes persones que es comuniquen recíprocament en el diàleg» (cf. Exhort. ap. [Evangeli gaudium, 142](#)).

Aquesta diferència no és una cosa artificial. Vegem el que va passar al principi. El Temptador, el diable, vol enganyar l'home i la dona en aquest punt: vol convèncer-los que Déu els ha prohibit menjar el fruit de l'arbre del bé i del mal per tenir-los sotmesos. El repte és aquest: la primera norma que Déu ha donat a l'home és la imposició d'un dèspota que prohibeix i força, o és la cura d'un pare que es preocupa dels seus petits i els protegeix de l'autodestrucció? És una paraula o és una ordre? La més tràgica de les diverses mentides que la serp diu a Eva és el suggeriment que Déu té enveja de vosaltres - "No, Déu us té enveja" - d'una divinitat possessiva - "Déu no volt que vosaltres sigueu lliures". Els fets demostren dramàticament que la serp ha mentit (cf. Gen 2,16-17; 3,4-5), ha fet creure que una paraula d'amor és una ordre.

L'home s'enfronta a aquesta disjuntiva: Déu m'imposa les coses o es fa càrrec de mi? Els seus manaments són només una llei o contenen una paraula, per cuidar-me? Déu és amo o Pare? Déu és Pare: no oblideu mai això. Fins i tot en les pitjors situacions, penseu que tenim un Pare que ens estima a tots. Som súbdits o fills? Aquesta lluita, dintre i fora de nosaltres, es presenta contínuament: hem de triar mil vegades entre una mentalitat d'esclaus i una mentalitat de fills. El manament és de l'amo, la paraula és del Pare.

L'Esperit Sant és un Esperit de fills, és l'Esperit de Jesús. Un esperit d'esclaus només pot acceptar la Llei de manera opressiva, i pot produir dos resultats oposats: o una vida feta de deures i d'obligacions, o una reacció violenta de rebuig. Tot el Cristianisme és el pas de la lletra de la Llei a l'Esperit que dona la vida (cf. 2 Cor 3,6-17). Jesús és la Paraula del Pare, no és la condemna del Pare. Jesús ha vingut a salvar, amb la seva Paraula, no a condemnar-nos.

Es veu quan un home o una dona han viscut aquest passatge o no. La gent se n'adona si un cristià raona com un fill o com un esclau. I nosaltres mateixos recordem si els nostres educadors s'han preocupat per nosaltres com a pares o mares, o si només ens han imposat normes. Els manaments són el camí vers la llibertat, perquè són la paraula del Pare que ens fa lliures en aquest camí.

El món no necessita legalisme, sinó cura. Necessita cristians amb el cor de fills. [\[3\]](#)

Necessita cristians amb el cor de fills: no oblideu això.